

Journalister er prostituerede

I et nyligt interview i USA Watchdog[1] beskrev jeg vestlige journalister som prostituerede, der bedriver hor for deres levebrød. Én af dem, der gjorde dette: Udo Ulfkotte, beskriver, hvordan det er. For de naive og ubekymrede vestlige borgere, der skal høre sandheden fra hestens egen mund, kommer her en oversættelse af en af Udo Ulfkottes foredrag om selvsamme emne.

Af Paul Craig Roberts

„The Yellow Press“ by L.M. Glackens. Public domain Wikimedia Commons.

For flere år siden udgav Kopp i Tyskland Ulfkottes bog: Gekaufte Journalisten (Købte journalister, red.). Det var en bestseller. En engelsk udgave blev autoriseret, men udgivelsen blev stoppet af efterretningstjenester. Man kan danne sig en idé om bogen ud fra foredraget[2].

Hvis linket ikke virker, kommer transskriptionen herunder:

I 2014 udgav den tyske journalist og skribent, Udo Ulfkotte, en bog, der skabte røre i andedammen, idet den beskrev, hvordan den journalistiske profession er gennemgående korrupt og infiltreret af efterretningstjenester.

På trods af ivrig efterspørgsel ser den engelske oversættelse af bogen Gekaufte Journalisten ikke ud til at blive udgivet inden for en overskuelig fremtid.

Så jeg har lavet engelske undertekster og transskriberet dette stadig meget relevante 2015-oplæg til dem, der er nysgerrige på Ulfkottes arbejde. Det dækker mange af emnerne, der er beskrevet i bogen.

Udo Ulfkotte døde af et hjerteanfald i januar 2017, højst sandsynligt som følge af de alvorlige medicinske komplikationer, han fik efter at være eksponeret for tysk-fremstillet kemiske våben, der blev sendt til Saddam Hussein under Iran-Irakkrigen i 1980'erne.

TRANSSKRIFTION

(Kun de første 49 minutter er oversat; den anden halvdel af oplægget omhandler primært lokale emner)

KONFERENCIER OLIVER:

Jeg er meget stolt af at have sådan en modig mand iblandt os: Udo Ulfkotte.

UDO ULFKOTTE: Tak... Tak for invitationen... Tak til Oliver. Jeg hørte til stor overraskelse fra Oliver, at han ikke vidste, at nogle fra efterretningstjenesterne (VVS) ville være til stede.

Jeg ønsker, at han får en varm velkomst. Det er ikke ment som en joke. Jeg hørte om dette i forvejen og fandt ud af, at Oliver ikke vidste det. Hvis han vil, - hvis det er en mand, - kan han vinke. Hvis ikke? Nej? (Latter fra publikum) Det har jeg det fint med. Du kan skrive alt ned eller optage det. Intet problem.

Lad os begynde foredraget. Vi taler om medier. Vi taler om sandheden. Jeg vil ikke sælge jer bøger eller den slags. Hver og én af os spørger sig selv: Hvorfor udvikler tingene sig, som de gør, selv om

størstedelen, eller i hvert fald mange mennesker, ryster på hovedet.

Størstedelen af folk i Tyskland vil ikke have atomvåben i vores territorie. Men vi har atomvåben her. Størstedelen vil ikke have udenrigs-interventioner begået af tyske soldater, men det har vi også

”Hvad medierne beretter om, hvad politikerne siger, og hvad befolkningen tror, ser ud til at være to helt forskellige ting.“

Dette kan jeg fortælle jer ud fra mange års erfaring. Jeg vil starte med meget personlige vurderinger for at berette, hvad mine op-

levelser med „de lyvende medier“ var. Med „lyvende“ mener jeg det i ordets præcise betydning.

Jeg blev født i en ret fattig familie. Jeg er enebarn. Jeg voksede op på den østlige side af Ruhr-området. Jeg studerede jura, statskundskab og islamologi. Allerede i mine studieår havde jeg kontakt med den tyske udenrigs-efterretningstjeneste, BND. Det vender vi tilbage til senere.

Fra 1986 til 2003 arbejdede jeg for en større tysk avis, *Frankfurter Allgemeine Zeitung (FAZ)*, blandt andet som krigsreporter. Jeg var ofte i østlige og afrikanske lande.

Nu til emnet om de lyvende medier. Da jeg for første gang blev sendt til Iran-Irakkrigen var fra 1980 til Juli 1986. Jeg blev sendt dertil for at rapportere for *FAZ*. Irakerne var på det tidspunkt „de gode“.

Jeg var lidt bange. Jeg havde ingen erfaring som reporter. Så ankom jeg til Bagdad. Jeg blev ret hurtigt sendt af sted i en bus af den irakiske hær. Bussen var fyldt med højlydte, erfarne krigsreportere fra prestigefyldte medier som *BBC*, adskillige udenlandske TV-stationer og tidsskrifter, og så mig, den stakkels nybegynder, der blev sendt til fronten for første gang uden nogen form for forberedelse.

Det første, jeg så, var, at de alle bar rundt på dunke med benzin. Og med det samme fik jeg dårlig samvittighed, fordi jeg tænkte: „Ups, hvis bussen går i stå et sted langt væk fra en tankstation, så spæder alle til med diesel.“

Jeg besluttede derfor, at jeg i fremtiden også ville bære en dunk, når jeg skulle nogle steder hen, for det var helt åbenlyst en del af det.

Vi kørte i timevis gennem ørkenen mod den irakiske grænse. Cirka 20-30 kilometer fra grænsen var der vitterligt ingenting.

For det første var der ingen krig. Der var pansrede vogne og tanks, der var for længst udbrændte.

Journalisterne forlod bussen og hældte indholdet fra dunkene ud på vognene. Vi havde irakiske soldater med os som eskorte med maskingeværer og i uniformer. Man er nødt til at forestille sig: Tanks i en ørken, for længst udbrændte, nu sat i brand. Skyer af røg. Og da tog journalisterne kameraerne frem. Det var min første oplevelse med medier, sandhed inden for reportage.

„For længst udbrændte tanks sat i brand før journalisterne tog kameraerne frem“. Iran-Irak-krigen 1988, ukendt fotograf. Wikimediacommons

Imens jeg tænkte over, hvad i alverden jeg skulle rapportere til min avis, stillede alle de andre sig op og startede: Bag dem var flammer og faner af røg, og hele tiden løb irakerne foran kameraet med deres maskingevær, tilfældigt, men med krig i blikket. Og reporterne dukkede sig hele tiden, imens de talte.

Så samlede jeg modet og spurgte en af reporterne: „Jeg forstår én ting; det bliver gode billeder, men hvorfor dukker de sig hele tiden?“

„Det er ganske enkelt, fordi der er maskingevær på lydsporet, og det kommer til at se godt ud derhjemme.“

Det er flere årtier siden. Det var begyndelsen på min kontakt med krig. Hele vejen tilbage tænkte jeg: „Unge mand, du har ikke set krig. Du var et sted med et lejrball. Hvad vil du berette?“

Jeg vendte tilbage til Bagdad. Der var ikke mobiltelefoner dengang. Vi ventede på Hotel Rashid

og de andre hoteller, hvor udlændinge nogle gange opholdt sig i timevis pga. deres internationale telefonforbindelser.

Først kontaktede jeg min mor, ikke min avis. Jeg var fortvivlet. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre, og jeg ville spørge en ældre person til råds.

Så råbte min mor over telefonen: „Min dreng, du er i live!“

Jeg tænkte: „Hvordan det? Er

senere. Men jeg havde et job, en titel og et mål i livet.

Nu havde jeg valgt: Skulle jeg erklære det hele som nonsens, disse reportager?

Jeg var ingenting; jeg var en nybegynder, der kom direkte fra universitetet til mit første job. Eller hvis jeg ville tjene penge; fortsætte, dykke dybere ned i det. Jeg valgte den anden mulighed. Jeg fortsatte i mange år.

I løbet af disse år fik jeg en masse erfaring. Når man kommer fra universitetet til en stor tysk avis, - det, jeg siger, gør sig ikke kun gældende for *FAZ*, men også for andre tyske eller europæiske medier. Jeg havde kontakt med andre europæiske journalister fra anerkendte medier. Senere arbejdede jeg i andre mediebyureauer. Jeg kan fortælle jer: Det, som jeg er ved at fortælle jer, det oplevede jeg virkelig alle steder.

Hvad oplevede jeg? Hvis man som reporter arbejder enten i statsmedier, der bliver finansieret af tvungen licens eller i store, private medievirksomheder, så kan man ikke skrive, hvad man vil. Der er visse guidelines.

Groft sagt: Alle ved, at man ikke kan, for eksempel i *The Springer-Newspapers – Bild, die Welt*, få udgivet artikler, der er kritiske over for Israel. De har ingen chance for at komme med, fordi man er nødt til at underskrive, at man er for Israel, at man ikke vil sætte spørgsmålstegn ved eksistensen af den israelske stat eller ved israelske synspunkter etc.

Der er nogle guidelines i alle de store medievirksomheder. Men det er ikke alt: Jeg lærte meget hurtigt, at hvis man ikke vil, - jeg mener ikke dette negativt, - ende med at sidde fast iblandt de nedre lag af redaktører, altså, hvis man vil stige til tops; for mig var denne stigning til tops en mulighed for at rejse med forbundskansleren, ministre, præsidenten og politikere i statejede fly, så skal man holde sig til visse emner. Dette lærte jeg hurtigt.

alt okay?“ „Min dreng, vi troede...“ „Hvad er det galt, mor?“

„Vi så på TV, hvad der skete rundt omkring dig.“

TV havde allerede bragt malende historier, og jeg prøvede at berolige min mor: Sådan skete det ikke. Hun troede, at jeg havde mistet forstanden pga. alt det, der skete i krig. Hun havde jo set det med egne øjne!

Jeg stopper her, for jeg er ikke kommet her i dag for at lave satire. Jeg vil bare sige, at dette var min første oplevelse med sandhed i journalistik og krigsreportage.

Dvs. jeg var meget chokeret over denne første kontakt. Det var aldeles forskelligt fra, hvad jeg havde oplevet. Men det var ikke en exceptionel hændelse.

I begyndelsen nævnte jeg, at jeg er fra en ret fattig familie. Jeg var nødt til at arbejde hårdt for alt. Jeg var enebarn. Min far døde, da jeg var ung. Det betød ikke noget

Hvis man altså får lov til at følge en politiker, - og dette er ikke anderledes den dag i dag, - indså jeg hurtigt, at hvis jeg fulgte præsidenten eller forbundskansleren, Helmut Kohl, etc., er man selvfølgelig ikke inviteret, fordi man hedder Udo Ulfkotte, men fordi man tilhører avisen, *Frankfurter Allgemeine*. Så forventes en bestemt slags rapportering. Hvilken?

Glem min avis, dette er helt generelt. I begyndelsen af rejsen får journalisterne et memo i hånden; i dag er den elektronisk. Hvis du rejser ud, er det info om landet eller om de taler, der vil blive holdt. Denne fil indeholder groft skitseret det, der kommer til at ske under rejsen.

Derudover er der korte samtaler og briefings med politikernes pressemanager. Han forklarer, hvordan man bør opfatte rejsen. Du skal naturligvis opfatte den på samme måde. Der er ingen, der siger det på denne måde. Men det er omtrent, hvad man ville have rapporteret.

Hele tiden ved man... Ingen siger, at man skal skrive på en bestemt måde... Men man ved godt, hvis man IKKE skriver det på denne eller hin måde, bliver man ikke inviteret med næste gang. Dit mediebureau vil blive inviteret, men de vil sige: „Ham vil vi ikke have med.“ Så er man ude.

Naturligvis vil man inviteres. Selvfølgelig er det fantastisk at rejse udenlands, og man kan opføre sig som et svin. Ingen løfter en pegefinger. Man kan købe, hvad man vil, fordi man ved, at når man kommer tilbage, bliver man ikke tjekket. Man kan tage lige, hvad man vil med sig. Jeg havde kolleger, der tog med på en rejse til USA.

Det var et kampfly, og de tog en Harley Davidson med tilbage, der var skilt ad i dele. De solgte den, da de kom tilbage til Tyskland, og selvfølgelig tjente de penge på det.

Nå, men ligesom med udviklingsministerens tæppe-affære er dette selvfølgelig ikke et enestående tilfælde. Der er ingen, der taler om det.

Man bliver inviteret, hvis man har et bestemt syn på tingene. Hvilket syn på tingene? Hvor og hvordan tager dette verdenssyn form? Jeg bliver ofte spurgt:

” Hvor er disse folk bag tæppet, der trækker i trådene, så alting bliver fortalt på en rimelig ensartet måde?“

I de store medier i Tyskland, - tag selv et kig, - se hvem der sidder i de store transatlantiske tænketanke og organisationer, Atlantic Bridge osv., og hvordan påvirkes man dér? Det kan jeg fortælle ud fra min egen erfaring.

Vi må ikke kun tale teoretisk. Jeg blev inviteret af tænketanken, The German Marshall Fund of the United States, som stipendiat. Jeg skulle besøge USA i seks uger. Det var fuldt betalt. I løbet af disse seks uger kunne jeg... Denne tænketank har stadig meget tætte forbindelser til CIA. De satte mig i forbindelse med folk fra CIA, og de skaffede mig adgang til amerikanske politikere, - hvem som helst jeg ønskede at få kontakt til. Mest af alt så gav de mig mange gaver.

Allerede før rejsen med German Marshall Fund oplevede jeg meget købt journalistik. Det har ikke noget at gøre med specifikke medieinstitutioner. Ser I, jeg blev inviteret af milliardærer som f.eks. Sultan Quaboos af Oman fra Den Arabiske Halvø, og jeg reflekterede ikke særligt meget over det.

Da Sultan Quaboos inviterede, og en fattig dreng som jeg kunne rejse til et land med få indbyggere, men med uhyrlig rigdom, hvor statsoverhovedet ejede verdens største yacht og eget symfoniorkester, der spiller for ham, når han ønsker det, - forresten købte han en pub tæt ved Garmisch-Patenkirchen, fordi han er muslim, og nogle ville måske se ham, hvis han drak i sit eget land, så han foretrakker at rejse herover.

Stedet, han købte, får hver dag fløjet frisk lam ind fra Irland og

Skotland med privatjetfly. Han er også leder af en miljøorganisation.

Men det er et sidespring. Hvis sådan en person, som er så utroligt rig, inviterer én som jeg, så ankommer jeg på 1. klasse. Jeg havde aldrig før rejst på 1. klasse. Vi ankommer, og en chauffør venter på mig. Han bærer ens kuffert eller rygsæk. Man får en suite på et hotel. Og helt fra begyndelsen bliver man oversvømmet med gaver. Man får en platin- eller guldmønt, et håndvævet tæppe eller andet.

Jeg interviewede sultanen flere gange. Han spurgte mig, hvad jeg ville have. Jeg svarede, blandt andet; et dykkerkursus. Jeg ville lære at dykke. Så fik han fløjet en PADI-godkendt instruktør ind fra Grækenland. Jeg var der i to uger og fik mit første dykkercertifikat. Senere, fordi sultanen fik mig og dykkerinstruktøren fløjet dertil flere gange, fik jeg et certifikat som redningsdykker, og det hele blev betalt af sultanen.

Ser I, når man får opmærksomhed på denne måde, så ved man, at man er købt. Til en bestemt slags journalistik.

I sultanens land er der ingen pressefrihed. Der er ingen menneskerettigheder. Det er illegalt at importere mange skrifter eller bøger, fordi sultanen ikke ønsker det. Der er rapporter om forbryderier imod menneskerettighederne, men jeg er blind for det.

Jeg rapporterede, ligesom alle de tyske medier stadig gør om sultanatet Oman, kun om positive ting. Den store sultan, der er fantastisk. Det fantastiske land med eventyrprinsen, der overskygger alt andet, - fordi jeg var købt.

Ud over Oman var der mange andre, der købte mig. De købte også kollegaer. Jeg fik mange invitationer gennem rejsesektionen i min store avis. 5-stjernet. Reportagen nævnte aldrig, at jeg var købt af land A, B eller C. Yemania, Yemens officielle flyselskab, inviterede mig på en sådan rejse.

Interesseret
i et Free21
papir-magasin
på dansk?

Send en mail via kontaktformularen på
www.Free21DK.org

Jeg rapporterede ikke om snavset og forfaldet i landet, fordi jeg blev påvirket af denne behandling. Jeg rapporterede kun positivt, fordi jeg ville tilbage.

Yemenerne spurgte mig, da jeg var kommet tilbage til Frankfurt, hvad jeg ønskede mig... I spøg sagde jeg: „Jeres store rejser fra Det Røde Hav, fra Det Indiske Ocean, de var enestående“, fra Mokka havn (Mokkakaffe har fået navnet derfra). To dage senere fløj Yemen en buffet ind til redaktørkontoret med rejser og andet.

Selvfølgelig var vi købte. Vi har blevet købt på forskellige måder. I jeres situation: Når I køber en bil eller andet, så stoler I på forbrugertests. Se nøje efter. Hvor godt er bilen testet? Jeg kender ingen kollegaer, ingen journalister, der tester biler, som ikke er bestykket. - Måske eksisterer de.

De får ubegrænset adgang til en bil fra de store bilproducenter med gratis benzin og alt andet. Jeg havde en arbejdsbil fra min avis, - ellers havde jeg nok udnyttet dette. Jeg havde en BMW eller Mercedes fra avisen. Men der er uden for avisen mange kolleger, der kun har denne form for køretøj hele året rundt. De bliver inviteret til Sydafrika, Malaysia, USA, på de største rejser, når en ny bil bliver offentliggjort.

Hvorfor? Så de alle vil skrive positivt om bilen. Men reportagerne nævner ikke: „Reklamer fra købte journalister“.

Men det er realiteten. I bør også vide, - siden vi taler om tests; hvem ejer hvilke biltest-magasiner? Hvem ejer magasinet, Eco-test? Det er ejet af det socialdemokratiske parti. Mere end hundrede forskellige magasiner tilhører det socialdemokratiske parti. Det handler ikke kun om ét parti, men mange redaktioner har politiske allianceforhold. Bag disse er der partipolitiske interesser.

Jeg nævnte sultanen af Oman og dykkerkurset, og jeg har nævnt den tyske fond, Marshall Fund. Tilbage til USA og den tyske Marshall-fond. Dér var der én, der sagde til mig, - de vidste præcis: „Hej, du var på dykkerkurset i Oman...“ CIA vidste det meget præcist.

Og CIA gav mig også noget: Dykkerudstyret. Jeg fik dykkerudstyret i USA, og i løbet af mine 6 uger dér modtog jeg en invitation fra guvernøren af staten, Oklahoma. Jeg tog derhen. Det var en lille ceremoni, og jeg modtog et æresborgerskab.

Jeg er nu æresborger i en amerikansk stat.

Og i dette certifikat står skrevet, at jeg kun vil dække USA positivt. Jeg accepterede dette æresborgerskab, og jeg var ret stolt af det. Jeg fortalte stolt historien til en kollega, der arbejdede i USA. Han sagde: „Ha, jeg har allerede 31 af disse æresborgerskaber!“

Det er ikke noget, jeg siger for at være vittig. I dag skammer jeg mig over det. Virkelig. Jeg var grådig. Jeg accepterede mange fordele som en normal borger på min alder i min branche ikke har og heller ikke burde få. Men jeg opfattede det, - og det er ingen undskyldning, - som helt normalt, fordi mine kollegaer omkring mig gjorde det samme.

Men det er ikke normalt. Når journalister bliver inviteret til tænketanke i USA, ligesom German Marshall Fund og Atlantic Bridge, så er det for at få dem til „at make ret“, for på en venlig måde at få dem til at medvirke, naturligvis for at købe dem og for at „smøre dem“ med penge.

Der er en del aspekter ved det, som man normalt ikke taler om.

Da jeg for første gang var i Sydafrika i 1980'erne, var der stadig apartheid; opdelte områder for sorte og hvide mennesker. Det havde vi ikke noget problem med på min redaktion. Vi modtog fuldt betalte rejser fra apartheidregimet for at lave propagandaarbejde.

Jeg blev inviteret af den sydafrikanske gulvindustri, kulindevindustri og af turistbestyrelsen. I den første invitation gik rejsen

til Namibia: Jeg ankom træt til hotelværelset i Windhoek, og en mørk kvinde lå i min seng. Med det samme gik jeg ned til receptionen og sagde: „Undskyld, men værelset er allerede optaget.“ (Latter fra publikum)

Uden problemer fik jeg et andet værelse.

Næste dag ved morgenmadsbuffeten, - det var en journalistrejse, - spurgte mine kolleger mig: „Hvordan var din?“ Først da forstod jeg, hvad der var sket. Indtil da havde jeg troet, at det var et skørt tilfælde.

Med dette vil jeg beskrive, hvilke metoder der bliver brugt, måske til at filme journalister i sådanne situationer, til at gøre dem afhængige. Ganske enkelt for at vinde dem over på deres side med de mest brutale metoder, så de „makker ret“.

Det sker ikke for enhver journalist. Det ville være en konspirationsteori, hvis jeg sagde, at bag enhver journalist er der nogle, der trækker i trådene.

Nej. Ikke alle har indflydelse over masserne. Når man, - jeg mener ikke dette negativt, - skriver om folkedragts-samfund, eller hvis man arbejder med landbrug eller politik, hvorfor skulle nogle fra de øvre politiske sfærer have interesse i at kontrollere reportagerne? Så vidt jeg ved, sker det slet ikke.

Men hvis man arbejder i et af de store medier og vil opad i den verden, hvis man vil rejse med politikere, statsoverhoveder, direktører, der også rejser på disse fly, så sker det. Så bliver man regelmæssigt købt. Man bliver regelmæssigt observeret.

Jeg sagde tidligere, at jeg allerede under min uddannelse havde kontakt til efterretningstjenester.

Jeg vil hurtigt forklare jer dette, fordi det er meget vigtigt for foredraget. Jeg læste jura, statskundskab og islamologi, blandt andet i Freiburg im Breisgau. I begyndelsen af mine studier, lige før

slutningen af semestret, var der en professor, der tog kontakt til mig. Dengang var professorer stadig autoriteter.

Han kom med en brochure og spurgte mig: „Hr. Ulfkotte, hvad er dine planer for denne ferie?“

Jeg kunne ikke rigtig sige, at jeg først havde tænkt mig at arbejde lidt på en byggeplads, for så at tage min rygsæk og se havet for første gang i mit liv i Italien: „La dolce vita“, flirte med piger, ligge på stranden og være et ungt menneske.

Jeg tænkte over, hvordan jeg kunne forklare det til ham. Så kom han med en brochure (Ulfkotte imiterer professoren): „Jeg har noget til dig... Et kursus: Introduktion til Konfliktstudier. To uger i Bonn... Jeg er sikker på, du vil deltage!“

Jeg tænkte over, hvordan jeg kunne fortælle denne ældre herre, at jeg hellere ville flirte med piger på stranden. Så sagde han: „Du får 20 mark om dagen som støtte, betalt togrejse, penge til bøger: 150 mark... Du vil naturligvis få kost og logi.“ Han fortsatte med at fortælle mig, hvad jeg ville få.

Jeg tænkte på, at jeg altid var nødt til at opnå alt af mig selv og arbejde hårdt. Jeg tænkte: „Du har altid villet deltage i et introduktionkursus til konfliktstudier!“

Så jeg tog til Bonn fra Freiburg, og der var andre studerende, der havde denne trang til at deltage i dette seminar. Der var også piger, jeg kunne flirte med, cirka tyve mennesker. Det hele var meget mærkeligt, fordi vi sad i et værelse ligesom det her. Der var skriveborde og en talerstol, og der sad nogle ældre mænd og en kvinde, der altid skrev noget ned. De spurgte os om ting som; hvad vi syntes om Østtyskland, og vi skulle lave rollespil. Det hele var lidt mærkeligt, men det var godt betalt. Vi reflekterede ikke videre over det.

Det var meget mærkeligt, at i dette hus i Ubiestraße 88 i Bonn havde vi ikke tilladelse til at gå op på førstesalen. Der var en kæde hen over trappen. Det var forbudt.

Vi måtte godt gå ned i kælderen, hvor der konstant var nye

forsyninger af bøger, vi kunne få gratis. Ebay eksisterede ikke dengang, men vi kunne stadig sælge dem brugt. Nå, men det var mærkeligt, men i slutningen af de fjorten dage fik vi tilladelse til at gå op ad trappen, hvor vi fik en invitation til en forlængelse af kurset i konfliktstudier.

Efter fire af den slags kurser, altså efter to år, var der én, der spurgte mig: „Du har sikkert fundet det over, hvad vi laver her?“

Han forklarede, at et rekrutteringsudvalg fra efterretningstjenesterne havde deltaget. Men jeg anede ikke, at kurset „Introduktion til konfliktstudier“ blev arrangeret af forsvarset og drevet af den udenlandske efterretningstjeneste, BND, for at se nærmere på de potentielle kandidater blandt de studerende uden at forpligte sig til dem. De spurgte blot, om de, efter fire af sådanne kurser, måtte kontakte mig senere i min karriere.

De gav mig mange penge.

Min mor har altid lært mig at være høflig. Så jeg sagde: „Gør bare det“, og de vendte tilbage til mig. På det tidspunkt arbejdede jeg i redaktionen hos FAZ fra 1986, lige efter endt uddannelse.

Så kontaktede efterretningstjenesten mig ret hurtigt. Hvorfor fortæller jeg jer dette?

Avisen vidste det ret hurtigt. Det er også skrevet i mine henvisninger. Derfor kan jeg sige det højt og klart.

Jeg havde meget tæt kontakt med efterretningstjenesten, BND. To personer fra BND kom jævnligt til avisen, til et besøgslokale. Og somme tider blev rapporten ikke bare afleveret men BND havde også skrevet artikler, der stort set var klar, og som så blev udgivet i avisen under min byline.

Jeg fremhæver visse ting for at forklare dem. Men hvis jeg sagde her: „Der er medier, der er under indflydelse af BND“, kunne I med rette sige: „Dette er konspirations-teorier. Kan du dokumentere det?“

Jeg KAN dokumentere det. Jeg kan nævne, at den og den artikel

er skrevet af efterretningstjenester, men med min byline (journalistens navn, red.) i avisen, fordi dét, der er skrevet dér, kunne jeg ikke have vidst. Jeg kunne ikke have vidst, hvad der forekom i en eller anden hule i Libyen, hvilke hemmelige ting der var, eller hvad der blev bygget derinde. Det var alt sammen noget, som BND ville have udgivet. Det var ikke kun sådan i FAZ.

„To personer fra BND kom jævnligt til avisen, til et besøgslokale“. Af Bjs - Eget arbejde, CC BY-SA 4.0,

Det var også sådan i andre medier. Jeg fortalte om det.

Hvis vi havde en retsstat, ville der være en undersøgelseskommission i gang nu.

Fordi de politiske partier ville rejse sig, ligegyldigt om de hører til venstre, midten eller til højre, og sige: „Hvad denne fyr, Ulfkotte, hævder og siger, er noget, han kan dokumentere. Dette bør undersøges. Er det sket andre steder? Foregår det stadig?“

Jeg kan fortælle jer: Ja, det eksisterer stadig. Jeg kender kollegaer, der stadig har denne tætte kontakt. Man kunne bevise det ret klart indtil for et par år siden. Men jeg synes, det ville være fantastisk, hvis denne undersøgelseskommission eksisterede.

Men selvfølgelig kommer det ikke til at ske, for der er ingen, der har interesse i det. For så ville offentligheden opdage, hvor tæt

forbundet politik, medier og efterretningstjenester er i dette land.

Det er, hvad man ofte ser i reportager, uanset om det er fra en lokalavis, regionalavis, TV-kanaler, national sensationspresse og såkaldte seriøse aviser.

Læg dem side om side, og I vil opdage, at over 90% ser næsten identisk ud. Der er en masse emner og nyheder, der ikke bliver rapporteret overhovedet, eller - konstaterer jeg - rapporteret meget ensidigt. Man kan kun forklare det, hvis man kender strukturerne og baggrunden for, hvordan medier er omringet, købt og „bragt til enighed“ af politik og efterretningstjenester: Der, hvor politik og efterretningstjenester tager form som én enhed. Der er en efterretnings-kordinator hos forbundskansleren.

Jeg kan fortælle jer, at under den tidligere kordinator, Bernd Schmidbauer, under Kohl, var jeg inde og ude af Forbundskansleriet og modtog stakkevis af hemmelige og fortrolige dokumenter, jeg ikke skulle have haft.

Der var så mange, at vi på redaktionen havde særlige arkivskabe kun til dem. Ikke blot modtog jeg disse dokumenter, men Schmidbauer burde have været i fængsel for det, hvis vi havde en retsstat. Eller der skulle have været en parlamentarisk kommission eller en undersøgelse, fordi han havde ikke tilladelse...

For eksempel, hvis der var dokumenter, jeg ikke kunne tage med, hvis sagen endnu var for aktuel, var der et andet trick.

De låste mig inde i et rum. I dette rum var dokumenterne, som jeg kunne gennemse. Jeg kunne optage det hele på bånd, fotografere dem eller skrive dem af. Når jeg var færdig, kunne jeg kalde via samtaleanlægget, så de kunne lukke mig ud.

Der var tusinder af disse tricks. Anonyme dokumenter, som jeg og mine kolleger havde brug for, kunne blive lagt i min brevkasse. Dette er selvfølgelig illegalt, MEN

Free21 laves af folket, for folket

– og vores vision er et globalt netværk af frivillige folk, der ønsker at give os en håndsrækning til at sparke begge ben væk under mainstreammedierne.

Free21 Oversættere

Er du sprogligt kyndig? Har du grundig kendskab til først og fremmest tysk eller engelsk?

Måske til norsk eller til svensk? Oversættere er især delethed efterlyst. Send os en mail og forhør dig om „jobbet“.

Free21 Researcher

Vores researchere tjekker links og kilders tilgængelighed samt disses faktuelle nøjagtighed.

Er du kritisk, skeptisk og har du erfaring med at gennemskue hvad der er troværdige kilder eller ej?

Så er du den helt rette for os.

Free21 Layoutere

Vores layoutere arbejder i vores egne skabeloner, så alle artikler får samme grafiske udtryk – uanset sprog. Det vil glæde os, at kunne tiltrække kreative layoutere med adgang til Adobe InDesign, min. vers. 4.

Brug kontaktformularen på www.free21DK.org

Free21

Det er muligt at støtte uafhængig journalistik!

Vi modtager gerne frivillige donationer:

Bank: GLS bank. **BIC:** GENODEM1GLS. **IBAN:** DE57 4306 0967 1185 9021 01. **Reference:** Free21DK.

Venligst, brug **SEPA-overførsel** for mindst mulig afgift.

For støtte via medlemskab af vores forening find info på www.Free21DK.org

Mange tak for din support!

du får dem KUN, hvis du „retter ind“ rent politisk.

Hvis jeg havde skrevet, at forbundskansler Helmut Kohl er dum, en stor idiot, eller om, hvad Schmidbauer gjorde, ville jeg selvfølgelig ikke have fået flere. Dvs., hvis du i dag læser i aviserne om „snarlig afsløring; vi vil publicere en stor historie baseret på materiale baseret på efterretning“, så er der ingen af disse medier, der har gravet en tunnel under efterretningstjenesterne og på en eller anden måde hørt noget hemmeligt.

Det hedder sig nærmere, at de arbejder så godt med efterretnings-tjenester, med den militære konspiration, den udenlandske efterretning, politiefetterretning etc., at hvis de har fået fat i interne dokumenter, er det, fordi de samarbejder så godt, at de har fået dem som en slags præmie for godt udført service.

Ser I, på denne måde er man i sidste ende købt. Man er købt i sådan en grad, at man på et tidspunkt ikke længere kan forlade systemet.

Hvis jeg beskriver, hvordan man bliver forsynet med prostituerede, bestykket med biler, penge; jeg prøvede at skrive alt ned, som jeg modtog i gaver, alt, jeg blev bestykket med.

Jeg stoppede med det for adskillige år siden, mere end et årti siden. Det gør det ikke spor bedre, men i dag fortryder jeg alt. Men jeg ved, at det går denne vej med mange journalister.

Det ville gøre mig meget glad, hvis journalister rejste sig og sagde, at de ikke vil deltage i det her mere, og at de synes, det er forkert.

Men jeg ser ingen mulighed for det, fordi medievirksomheder klarer sig på alle måder dårligt. Hvor skulle en journalist finde arbejde næste dag? Det er ikke tilfældet, at titusinder af arbejdsgivere venter på en. Det er det modsatte. Titusinder af journalister leder efter arbejde eller provisioner.

Det er grundet ren desperation, at man glædeligt tager imod bestikelse. Hvis et nyhedsbureau enten står bag eller ikke står bag en artikel, der i virkeligheden er en reklame, så er det ligemeget. Man går med på det. Jeg kender nogle, selv respekterede journalister, der vil ud af dette system.

Men forestil jer: Hvis man arbejder på en af statskanalerne, og man rejser sig og fortæller, hvad man har fået. Hvordan bliver det modtaget blandt kollegerne? De vil tro, at man har skjulte politiske motiver etc.

Den 30. september (2015), for et par dage, siden inviterede forbundskansler Merkel alle direktørerne fra statskanalerne ind til Forbundskansleriet. Jeg vil påstå, at hun talte med dem om, hvordan man skal rapportere forbundskanslerens politik.

Hvem af jer (blandt tilhørerne) har hørt om denne hændelse? 3-4-5? Så lille en minoritet.

Men dette er realiteten. Merkel begyndte allerede for 6 år siden, i begyndelsen af finanskrisen, med at invitere chefredaktører... Hun inviterede chefredaktører fra de store medievirksomheder og udtrykte ønske om, at medierne skulle pynte på virkeligheden på politisk manér.

Dette kunne blot være påstande. Man kan tro mig eller lade være. Men et par journalister var der. De fortalte om det. Derfor gentager jeg: Merkel inviterede chefredaktørerne flere gange og fortalte dem, at hun ikke ønskede, at befolkningen blev informeret ærligt og åbent om problemerne derude.

„For eksempel baggrunden for finanskrisen.“

Hvis borgerne vidste, hvordan tingene var, ville de løbe til banken og hæve deres penge. Så derfor skal alting forskønnes, alt er under kontrol, jeres opsparinger er i sikkerhed, bare smil, og hold hænder; alt bliver godt.

På sådan en måde skulle det rapporteres. Mine damer og her-

Screendump af Ulfkotte's bog fra PBT's YouTube-kanal: „Udo Ulfkotte - Gekaufte Journalisten“. Feb., 2017.

rer, det, jeg lige har sagt, kan dokumenteres. Dette er fakta, ikke en konspirationsteori.

Jeg formulerede det en smule satirisk, men jeg spørger mig selv, når jeg ser, hvordan tingene står til i dette land: Er dette det demokrati, der er beskrevet i forfatningen? Ytringsfrihed? Pressefrihed?

Hvor man må frygte, hvis man ikke er enig med den regerende politiske korrekthed, hvis man vil undgå problemer. Er dette den republik, vores forældre og bedsteforældre kæmpede for, som de byggede op?

Jeg vil påstå, at vi mere og mere - som borgere - er kujoner, der „makker ret“ og ikke tør åbne munden. Det er så godt at have pluralitet og diversitet i holdninger.

Men det bliver på én gang mast ned, i dag ret åbenlyst.

Ud fra mine oplevelser med journalistik kan jeg generelt sige, at jeg har opsagt alle medier, der skal betales for pga. de grunde, jeg har nævnt.

” Så kommer spørgsmålet: „Men hvilket betalingsmedie kan jeg stole på?“

Naturligvis er der nogle, jeg støtter. De er helt bestemt politiske, vil jeg tilføje. Men de er alle rimeligt små. Og de bliver ikke store inden for en overskuelig fremtid. Men jeg har opsagt alle store

medier, som jeg før abonnerede på: *Der Spiegel*, *Frankfurter Allgemeine* etc.

Jeg kunne godt tænke mig ikke at være nødt til at betale TV-licens uden at blive arresteret, fordi jeg ikke vil betale bøder. Men måske kan nogen her blandt publikum fortælle mig, hvordan det kan lade sig gøre uden alle de problemer?

Uanset hvad, vil jeg ikke være med til finansielt at støtte den slags journalistik. Jeg kan kun give jer det råd at få information fra alternative, uafhængige medier og alle de fora, der eksisterer.

Jeg står ikke og gør reklame for nogle af dem. Nogle af jer ved sikkert, at jeg skriver for forlaget, Kopp. Men der er så mange portaler. Alle er forskellige i deres politiske synspunkter, kulturelt etc.

Den eneste ting, der forener os, uanset om vi er sorte eller hvide, religiøse eller ikke-religiøse, højre- eller venstreorienterede osv.: Vi ønsker alle at kende sandheden. Vi vil vide, hvad der virkelig sker derude, og præcis hvad angår de brændende politiske spørgsmål: Asylansøgere, flygtninge, finanskrisen, dårlig infrastruktur, man ved ikke, hvad der vil ske. Præcis på baggrund af det er det endnu mere vigtigt, at folk kommer til at vide sandheden.

Og det er til min store overraskelse, at jeg konkluderer, at vi i medier, ligeså vel som i politik, har en guideline.

At smide mere støv i øjnene på borgerne for at berolige dem. Hvad er meningen med det? Man kan af gode grunde have helt anderledes meninger om flygtningemnet.

Men fakta er vigtigt for jer borgere for at kunne beslutte fremtiden. Dvs. hvor mange folk vil der ankomme? Hvordan vil det påvirke min personlige velstand? Vil det overhovedet påvirke min velstand? Vil pensionerne skrumpes ind? Etc. Så kan man tale ret åbent om dette med andre. Men at sige, at vi burde åbne alle grænser, og at dette ikke ville have negative konsekvenser, er meget mærkeligt.

Det, jeg siger nu, er ikke for at prakke jer mine bøger på. Jeg ved, nogle af dem er på bordet ude

Foto: Christina Weisgard

foran. Jeg siger ikke dette, så I vil købe bøger. Jeg siger dette af en anden grund, der snart vil stå klart.

Jeg startede med at skrive bøger om nogle bestemte emner for 18 år siden. De blev solgt i millionvis. Det handler ikke længere om, at I skal købe mine bøger. Det er vigtigt, at I hører titlerne, så I opdager en bestemt rød tråd igennem de sidste ti år.

Man kan have forskellige meninger om denne røde tråd, men jeg har altid prøvet at beskrive ud fra mine subjektive erfaringer formet over mange år i Mellemøsten og Afrika.

At det vil være migrationsstrømme fra folk fra kulturområder, der er ligesom: Hvis man kunne sammenligne et kulturelt område med en motor, hvor man fylder benzin i en dieselmotor, så ved alle, hvad der vil ske: Motoren er i top, diesel er fint, men hvis der er for meget benzin, så vil motoren begynde at sprutte og at holde op med at fungere.

Jeg har prøvet at gøre jer opmærksomme på dette med drastiske og mindre drastiske ord. Hvad vi kan forvente - og hurtigere og hurtigere. Bogtitlerne er: SOS Occident (SOS Vesten, red.); Warning Civil War (Advarsel Borgerkrig, red.), No Black, Red, Yellow (Ingen Sort, Rød, Gul, red.), (farverne på det tyske flag), Holy War in Europe (Hellig Krig i Europa, red.), Mecca Germany (Mekka Tyskland, red.)

Jeg vil bare sige, at når politikere og medier i dag hævder, at ingen kunne have forudsagt det,

at det hele var en komplet overraskelse, mine damer og herrer; dette er slet ikke overraskende.

Migrationsstrømmene har internationale organisationer i årevis advaret imod, politikere, eksperter, imod præcis, hvad der skete, og det er forudsigeligt, hvis vi havde et kort over Nordafrika og Mellemøsten.

Hvis Vesten fortsætter med at destabilisere lande som Libyen, Tunesien, Syrien, land for land, Irak, da vi væltede Saddam Hussein, Afghanistan.

Vi som europæere og tyskere har brugt milliarder på en krig, hvor vi angiveligt forsvarer fred og frihed i bjergkæden, Hindu Kush (i Afghanistan). Og dér, foran vores egen dør, har vi snart Hindu Kush.

Vi har ingen stabilisering i Afghanistan. Dusiner af tyske soldater har mistet livet for ingenting. Vi har en situation, der er mere ustabil end nogensinde.

I kan have jeres egne meninger.

Jeg siger kun, at disse migrationsstrømme ikke faldt ned fra himlen. Det er forudsigeligt, at hvis jeg bomber og destabiliserer et land, så folk... Sådan har det altid været i historien.

Det har ingenting at gøre med Mellemøsten eller Nordafrika. Jeg har set nok krige i Afrika. Naturligvis skaber de migrationsstrømme.

Men vi ville ikke se dette. Vi er uforberedte. Og nu reagerer man

i fuld panik, og det, der er mest foruroligende omkring dette, er, når medier og politikere angiveligt fra deres dybeste, indre overbevisning, siger: „Dette var en total overraskelse!“

Er de fulde? Hvad ryger de? Hvilke slags piller tager de? Siden de opfører sig på sådan en måde? TRANSSKRIFTION SLUT.

Forfatter:

Paul Craig Roberts

Tidligere assistentsekretær på *US Treasury* og medredaktør på *Wall Street Journal*, har holdt utallige universitetstaler. Han er en hyppig bidrager til *Global Research*. Dr. Roberts kan kontaktes på paulcraigroberts.org

Kilder:

1] Paul Craig Roberts: „If Impeach-gate Fails, Elites Will Crash Economy to Get Rid of Trump“. 13.10.2019. <<https://www.paulcraigroberts.org/2019/10/13/if-impeach-gate-fails-elites-will-crash-economy-to-get-rid-of-trump/>>

[2] „WATCH: Udo Ulfkotte – Bought Journalists“. 06.10.2019. Subtitled and transcribed by Terje Maloy <https://off-guardian.org/2019/10/06/watch-udo-ulfkotte-bought-journalists/?fbclid=IwAR3ytfusLpB3zA42m6vlDgbj8TpFIDuFoylP11e8zqS8luUOFlbz_48QfnA>

Denne tekst blev første gang offentliggjort på <https://www.paulcraigroberts.org> den 14.10.2019 under følgende URL: <<https://www.paulcraigroberts.org/2019/10/14/journalists-are-prostitutes/>>

<<http://www.free21.org/?p=33693>>

